

Mexico City 25 januari 2020 (19.26.3N 99.08.1W)

Hola Vrienden, Familie en Hardlopers,

Je vliegt een stukkie maar dan heb je ook wat. Een week geleden zijn we in Mexico City aangekomen.

De startmotor in ons oude lijf haperde de eerste dagen een beetje. Eerst hadden we niet echt in de gaten waar dat aan lag, maar het was een combinatie van: jet leg - 7 uur tijdsverschil – de smog en Mexico City ligt op 2.000 meter hoogt. En dat voel je!!

En dan zijn we nog een heel klein dingetje vergeten de enorme herrie !! Alles, maar dan ook alles, maakt lawaai. Van de vroege ochtend tot de late avond.

Een verkoper die *Camotes*, zoete aardappels in gecondenseerde melk, om 6 uur 's ochtends luidkeels aanbied. Even later gevolgd door een ouderwetse scharenslied. Een man, maar ook vaak een vrouw in een oud uniform met een draaiorgeltje op de buik waar een ongelooflijk vals lied uit komt.

Een oud ijzerhandelaar met een luidspreker op het dak waar keihard een door een meisje gezongen liedje uitkomt als of ze pijn heeft: *Se cooompran refrigerdoooores, lavadoooras , microondas*, of te wel, heb je oud ijzer? Ik wil het wel kopen !!

The sound track of Mexico City zullen we maar zeggen.... Wellicht vraag je je af: waarom gaan jullie daar heen?

Deze stad van +/- 21 miljoen inwoner is een heerlijke harmonieuze chaos we omarmen haar en duiken er gewoon midden in!

En hoe zijn die inwoners? Want zij maken toch het verschil?

Best wel lastig te zeggen. Ze zijn absoluut vriendelijk. Een beetje gereserveerd. Wat ook door de taalbarrière kan komen. Maar je merkt dat ze het leuk vinden dat we een beetje Spaanse met ze kunnen praten. Ze vinden het prima dat je er bent. Maar zijn gewoon druk om het hoofd boven water te houden.

We logeren in een Hostel in het *Centro Historico*, midden in de binnenstad van Mexico City. Hier speelt het leven zich op staat af en dat is eigenlijk het leukste..

Wat ons opvalt is dat elke wijk of een aantal straten bij elkaar, zijn eigen specialiteit heeft. Zo zijn er straten met winkels uitsluitend op het gebied van bruidskleding.

Niet alleen winkels met de jurken zelf maar ook alle toeleveranciers daarvoor. De stoffen, schoenen, knopen, ritssluitingen, je kan het zo gek niet bedenken of het is er.

We zien ook straten met alleen maar verlichting, drukkerijen, elektra en gereedschappen.

De mooiste vond ik de wijk van de wasmachines. Niks niet kapot, weggooien en we kopen een nieuwe!

De oude wordt vakkundig, aan de stoep, gedemonteerd en alle goede onderdelen worden weer te koop aangeboden!!

En dan hebben we natuurlijk nog op straat het eten en drinken. Want volgens ons snavelt de Mexicaan de hele dag door.

We zien allemaal slimme kleine ondernemers. Niet op een vaste plek... maar ze gaan daarheen waar de klanten zijn.

We zien ze bij markten, de uitgang van de kerk de ingang van de metro of bij het busstation.

Neem nu Tina met haar tot "verse sinaasappel juice" omgetoverde boodschappenkarretje.

Een houten plaat op de bovenkant voor de pers een randje met gaten voor de bekers en een plastic zak voor de afval. Klaar !!

Of de dame, haar naam ben ik vergeten, met de plastic bakjes vol met super vers fruit. Mango, papaja ananas, noem maar op.

Het lekkerste bakje wat we zagen zat boordevol mango met daar bovenop een hele dikke laag slagroom met daarin rechtop in neergezette aardbeien.

De deksel kon niet meer dicht!

Nee Carla, morgen weer!!

Of Marco met zijn bakfiets.

De mand voorop is verdeeld in drie vakken: een met verse tortilla's een gevuld met gebakken stukjes kip en de derde gevuld met een soort brij wat op gehakt lijkt.

En voorop aan de mand hangen twee emmers met saus. *De Mole*, zoals ze de saus noemen.

En om die *Mole*, daar gaat het de Mexicanen om!! Leuk wat de vulling van de tortilla is maar de saus er overheen.... dat is het belangrijkste.

Mole wordt gemaakt van gemalen noten, bonen, chili pepers en nooit gedacht, chocola !! Bent u daar nog?

En wat zien we nog meer? Honden, heel veel honden... niet loslopende straathonden maar keurig aan een riem. En niet een maar vaak een hele bos tegelijk!!

Nou ja, dat is typisch .. hoe zit dat?

De Mexicanen stammen, heel lang geleden, af van de Azteeks en van de Maya's Zij vereerden hun honden en beschouwden ze als loyale beschermers van hun ziel tegen de boze geesten.

Echter, toen de Spaanse kolonisten hier aankwamen mocht niemand meer een hond hebben want het land kreeg de Katholieke godsdienst en die had niks met honden en boze geesten!

Maar als een soort rebellie tegen de overheerser kwamen er steeds meer honden als huisdier en die werden gekoesterd.

De hond is dus hier in Mexico, door de jaren heen, een soort cultureel status symbool geworden. En dat is een beetje doorgeslagen.

Elke straatverkoper heeft wel borstels, kleedjes en dekentjes voor de hond in zijn kraam. De tortilla verkoper aait eerst over de koppen van de honden eer met zijn baas af te rekenen.

Ubber heeft 2 jaar geleden een service bedacht die de honden en zijn baas naar de dichtstbijzijnde *Don Paletto* – een ijssalon – brengt, waar ze suikervrij ijs serveren voor de trouwe viervoeters!!

En als je het helemaal gemaakt hebt? Dan heb je iemand in dienst die de hele dag op de *Mascota* – troetelnaam voor een huisdier – past en ze uitlaat!!

En ook in Mexico lijken de honden absoluut niet op het baasje!! Of toch een beetje?

Vrienden, jullie zijn weer helemaal bij.

Hasta luego, Carla & Han